

Théo van Rijsselberghe.

hoogste criteria in impressionistische kunst), dat het gebaar van zijn model, de kleurvisie er omheen, en het gevoel van den schilder bereiken zal, zoekt, en aarzelt vóór de vaststelling. Onze impressionistische meesters van nu, geenszins minder dan de meesters van vroeger, — en trouwens als de groote kunstenaars die Manet en Monet, Degas en Renoir, Sisley en Pissaro heeten, om ons tot de inleiders van het Fransche impressionisme

werk, het is niet „intrinsèque”: het ligt alleen in de uitvoering, in het enveloppeeren van een, soms zeer gekozen, zeer opzettelijk onderwerp; het is in het licht, meer zelfs dan in de belichting, het is in de kleur te zoeken. Het is, in één woord, humanistisch, in dezen zin dat aan de kleur geene overdachtelijke, geen gefingeerde, geene conventionele beteekenis, maar hare echte, eigene beteekenis, bepaald door licht en lucht, en

POZZUOLI (MORGEN).

te bepalen, maar oneindig meer dan, b.v., een Cross of een Luce, — onze meesters gaan nooit op eerste impressie los, zonder, voorafgaand of gelijktijdig, gevoelig, en zelfs geestelijk, te schiften. Zij weten — en hierin is Théo van Rijsselberghe hun allen den baas — een schilderij te equilibreeren. Wemelt het licht, het impliceert niet dat het schilderij moet „rammelen”. Hun impressionisme is dus niet in het opzetten van hun

omgeving en onderlinge verhouding, gegeven wordt. De bedoeling is dus (en willen wij zaakkundig oordeelen, dan moeten wij ons op dit standpunt plaatsen,): de emotie, door het schilderij te wekken, uit te laten gaan van de atmospherisch-juiste kleur-weergave.

Dit te hebben begrepen — naast gelijkstrevende makers — was, voor Théo van Rijsselberghe, de gezochte, noodzakelijke Bevrijding uit het Gentsche zwart. Waar hij